

Стављање на јавну расправу измена и допуна Закона о језику и писмима наилази и на подршку и на оспоравања, која су понекад доста оштра. Јуче ми се јавила новинарка једног таблоида са жељом да прокоментаришем предлог измена и допуна Закона, које она види као наметање ћирилице и због којег се пита да ли Министарство за културу заиста нема преча посла од бављења ћирилицом. Нисам јој ништа одговорио, због погрешно постављених и тенденциозних питања, али се на један каснији добронамеран предлог да кажем шта о томе мислим не могу оглушити иако сам о статусу ћирилице више пута писао, па ће ово у неку руку бити допуна и сажетак онога што сам другде већ рекао, уз понеку нову напомену.

Пре свега, српском културом (а слично је са другим националним културама) не баве се само Срби и грађани Србије. Култура је важно поприште борбе различитих страна за сферу утицаја и обликовање јавног мњења путем тзв. меке моћи. Као и други народи Срби немају само пријатеље него и они који то нису, мада ће многи од њих јавно тврдити супротно. Као што је познато, велики део меке моћи носе тзв. агенти утицаја, личности који могу да утичу да се културна полика неке земље води у смеру који они желе да наметну. Они могу бити вишег или нижег ранга или ситни новинарски провокатори (мада има и не мало појединаца који нису агенти утицаја и реагују самоиницијативно). Да ли то раде из убеђења, или из неких опипљивијих мотива, или из оба разлога, то је сада мање важно.

Ћирилица је један од стубова српског националног и културног идентитета. Неки мисле да није тако. И они су, нажалост, баштеници вековне српске културе, чији је важан део ћирилица, али су то лоши баштеници, који су спремни да се одрекну неких од најважнијих тековина које су наследили ради извесне сумњиве добити.

Пише: Предраг Пипер
четвртак, 09 август 2018 09:08

